

Viðmerking:

Minningarorð

Pól Eyðfinn Ólason Poulsen
f. 29.11.1963 d. 31.10.1999

Sum orðatakið sigur, eingin veit á morgni at siga hvar ein á kvöldi gistur, hetta munnu öll ásanna tá tey syrgiligu boð komu um at Pól Eyðfinn ikki var imillum okkum longur.

Sjálvur var eg staddur norðuri í Hvannasundi, úti í Buð, tá telefonin ringdi til tey, og sagt var at presturin Niels Pauli, skuldi tosa við Leivur, og løtu seinri kom hann inn aftur í køkin, og sóu vit, sum inni vóru, á honum at okkurt var áfátt, og tað fyrsta hann segði var, at tað var ein syndarlig ólúkkka hend umborð á Ágot, teir hovdu fingið ein sjógv, og hevði rakt skiparin so meint, at hann ikki var imillum okkum longur. Hetta vóru eini so tung boð fyrri okkum øll, at man finnur ikki orð til tað. Tí alt virkar so meiningsleyst nú Pól Eyðfinn ikki er imillum okkum longur her á fold, ein so livsgeður maður, sum altíð var so blíður og smilandi, tá man tosaði við hann ja, so fór man altíð frá honum við einum smíli, ja, hann var so góður við óll menniskju, serliga við tykkum, Simonu og bornini, sum tað bleiv sagt frá í kirkjuni, at hann vildi altíð frætta frá tykkum, ikki bleiv hugsað um hvat tað kostaði at tosa, nei hann setti kærleikan til tykkum í fremstu roð.

Sum tað eisini bleiv sagt frá í kirkjuni, at sjálvst um einki var í gornunum, ja so var lagið altíð gott, tit kundu triva í ein ella annan sang eitt nú (Tú fylgdi mær fyrst, tá í vøggug eg lá), jú eitt er víst, samanaldið millum skipara og manning var sera gott, og tit gjørdur alt hvat tit vóru mentir at bjarga skipara tykkara, men har var einki at gera, Harrin vildi hava hann heim til sín.

Pól Eyðfinn gav øllum eitt pláss í hjarta sínum, hvussu nógv barnasálir eru ikki blivnar frøddar upp undir jólahátíðina, tá hann og skip hansara hava verið karnur um jólamenninn (Jólaskipari) til tey undanfarnu jól, jú eitt er víst, barnavinur var hann stórus.

Góðu tit, Simona, Ísak, Olivia, Petur, Bárður, Ágot, Óli og Gudrun, Hjalti, Maria og bornini, Ólavur, Nina og bornini, Bergtóra, Pól Sivar og bornini, Eyðstein og Sólva, Sólfríð og Hans Michael, tit á Viðareidi, Ísak við familju, omman Thurid, omman Lina, manningin umborð á Ágot, og annars øll sum stóðu Pól Eyðfinn nær, Jesus verið hjá tykkum.

Tað kundi verið so mangt annað skrivað um Pól Eyðfinn, tí minni um hann eru so mong og góð, eitt er víst, at hann hevur lagt eitt stórt verk eftir seg her á fold, bæði handaliga og andaliga. At enda vil eg skriva eitt vers úr sanginum (Heima í himli).

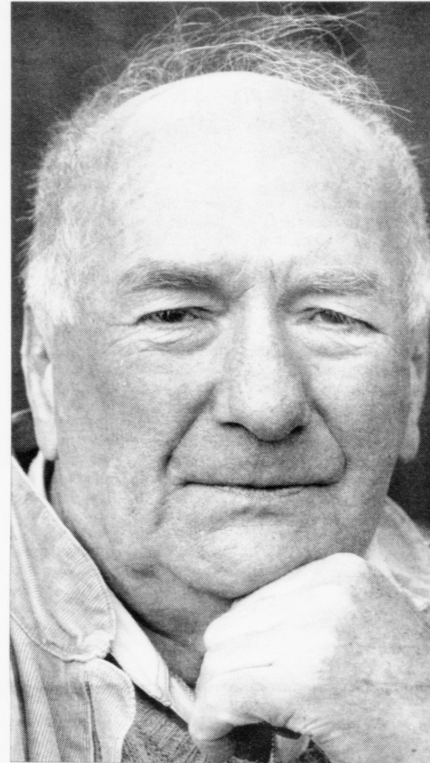
Heima í himli fer eingin at gráta,
Harrin skal turka av eygum hvørt tár.
Heima í himli fer eingin at syrgja,
Deyðin er horvin, og lekt eru sár.

Fríður verið yvir minnið um Pól Eyðfinn Ólason Poulsen.

Atli S. Justinussen

Carl Nolsøe til minnis

f. 25. sept. 1922; d. 1. nov. 1999

• Guð gleðir hann, ið glaður er —

Seinnapartin mánadagin 1. novembur, allahalgannadag, var knappliga boð eftir Carl, sum nú var farin um tey sjeiti sjei. Errin og spelkin gekk hann hvønn dag okkara millum og seinnapartin henda sama dag var hann at hitta á bókasavninum leitandi óiva eftir tilfari um keltiskar bønir.

Men týsmorgunin 2. novembur bórust boðini hernaðri og heima um, at Carl Nolsøe var farin dagin fyrri. Mangur hvakk við, hevði ilt við at fata tað, sum hent var. Og tað sum verri var: Hevði ikki fingið tosað við Carl, spurt Carl ella svara honum aftur í einum ella øðrum máli. Men nú var hann farin, tagnaður.

Stólinur við innara stólp-an í kaffistovuni stóð tóur hendan mánadagin. Dagliga settist Carl á hendan stólin at lesa blóðini. Kanska kom onkur og settist hjá honum ella Carl flutti seg til hansara — tí Carl hevði hug at prátta...

• *Har ljós brenna fá undir lágari lón, sæst gjølla, tá eitt av teim slókar — tá maður verður fúkandi fón, hitt fámenta liðið hoknar*

Carl Nolsøe var ættaður úr Neslið suðuri í Vági, sonur keypmannin og útgerðarmannin Jóhan Nolsøe á Marknoyri. Og nú maðurin eldist gingu øll hesi á Marknoyri, í Vági og har um vegir í huganum. Carl var ættkæmur sum fáur og var tað honum ein fragð at siga frá fólki sunnanfjörðs. Hann dugði teirra mál og málslyg frábregði bygd úr bygd. Mong skemstisøttan var havd á lofti um ættfólkið og bygðarfólkið, tí Carl kundi vera skemtarin mikil.

Tó álvars málini heima á landi lógu oftast fremri í huganum. Tá kundi Carl mangan vera harðlyntur í orðum, speirakin og hvørki at høgga ella at stinga í. Hann kundi sum fáur nýta

orðið — og skar stundum í bein. Orðafloymurin var sum áarlop. Tað byrgdist ikki fyrri honum. Mangur mundi halda, at ikki flættadist við hann, tí hann gav sær ikki stundir at lurtu. Hann var so bráur og so snarur í vendini, at tú stóðst alvápnadur og avvápnadur í sama viðfangi, hann dró úr slíðrunum.

Og meðan hann hvesti og høgdi, kendi tú tó á tær, at hesin maður aldri vildi slept tær upp á fjall. Hansara góðsliga lyndi stakk undan einum og hvørjum orðaleiki. Hann hevði tokka til land og landsmenn niðri og heima — bara teir vildu gingið fram á øllum lutum, í viti og skynsemi, í áráði og sjálfsvirðing.

Stundum hóliger í orðum, stundum bonskur og og atfinningarsamur. Tað

kundi vera ilt at fóta sær, tí álöpini fullu so knappliga, lemjandi og beinrak-in. Onkur forsyndaðist inn á hann, annar mundi skírða hann líkt og ólíkt, og upp-aftur annar var hugstoyttur av hesum manni, sum var so ringur at teppa — og oftast hevði grein í sínum máli. Men nú er hann tagnaður.

Tað var Carl so umráð-andi at fáa sagt tí unga lesandi fólkinum, at tey kundu ikki vera sitandi á rókini. Lívið er annað enn fagligur lestur. Upp í orðaskiftið heima og niðri. Fram í ljósið við hugsanum tykkara og tykkara visiónum. - Hann týrði ikki fyrri at geva teimum vátan vøtt. Men studdi tey eisini, tá ið tey hovdu okkurt á lofti.

Meistari í roðu, og fram-burði. Tá hann var bestur,

varð hann neyvan tikin av øðrum landsmanni. Eitt nú tá ið hann segði ævisøgu sína á hugnaligum fundi fyrri eini trimum árum síðani. Í orðaskifti var hann tíðan so væl fyririkaður, at hann heldur enn at kjakast legði tíggiðals sjónarmið afturat framsøgu-manninum.

Hansara áhugamálið vóru so mong: Egyptaland, islam, donsk viðurskifti, føroysk viðurskifti, bókmentir, mál, átrúnaður. Hann var framúr gløgður, vitugur, kunnugur, belestur og og í hugaheimur hansara var eitt veldugt bókasavn.

Carl er tagnaður, pennurin verður ikki hvestur aftur, bókasavnið er latið aftur. Eingin vegur er aftur til hansara. Vit hava mist, systkin og børn hansara hava mist. Føroyar hava mist ein av ótroystiligu synum sínum. Ein sum ikki lat sær lynda hálv svør og jánkasliga talu, ein sum avdúkaði og revsaði hug-sjónarleysar menn og politikarar. Hvesti at teimum, sum ikki vardu borg og tóku síni egnu orð og hug-myndir í álvara.

Mong hava fylgt við Carl í eitt og tvey mannaminni. Tey duga ævisøgu hansara. Tí skal hon liggja her. Føroyahúsið í Keypmannahavn hevur mist ein av sínum frændum, sum altíð kom inn á gólvvið og fegnaðist um tað minsta, hann varð spurður ella biðin, sum fjálgaði um tað við tí góða orðinum. Húsið verður ikki tað sama eftir Carl.

Pápi, bróðir, vinur og kenningar er farin og vit syrgja. Men fegnast sanniliga eisini um alt tað, Carl gav okkum. Tókk fái hann fyrri tað. Friður og sátt veri hjá tykkum, sum eftir sita. Friður veri við minninum eftir Carl Nolsøe.

**Føroyahúsið í
Keypmannahavn 10.
nov. 1999
Martin Fjallstein**

Hera Berg til minnis

Góða Rigmor og børn. Fyrst ein kvøða til tykkara, ið hava mist so nógv í kærri manni og pápa tykkara, Hera.

Eg vil við hesum saman við mongum, mongum øðrum, sýna mína samkenslu

við tykkum.

Tað kom dátt við at hoyra, at Hera var álvars-liga sjúk, men eg hevði so ta gleði at tosa við hann í telefonini, stutt áðrenn hann andaðist.

Hera var ein dugnaligur lækni og sera væl dámdur.

Tað er stórus saknur í honum, nú hann ikki er millum okkum longur.

Mær untist eisini ta stóru gleði at hava Hera og teg, Rigmor, í mínum 56 ára degi, tá eg hevði verið sjúk í eitt hált lív og ikki verið innlagdur í 8 ár.

Eisini untist mær at vera í 60 ára fødingardegi Hera, har eg fekk alt gott.

Fríður veri yvir minni títum.

**Alla halganna
sunnudag
Olaf Ludvig**